

Sygn. akt III AUa 1066/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Pasek
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz SA Elżbieta Czaja (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2017 r. w Lublinie

sprawy Z. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Z. Ż.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 21 czerwca 2016 r. sygn. akt VI U 880/14

zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i ustala Z. Ż. prawo do emerytury od dnia(...)roku.

Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Małgorzata Pasek Elżbieta Czaja

Sygn. akt III AUa 1066/16

UZASADNIENIE

Z. Ż. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Oddział w R. z dnia 10 czerwca 2014 roku odmawiającej mu przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury wnosząc o jej zmianę i ustalenie prawa do dochodzonego świadczenia.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Organ rentowy wskazał, że uwzględnione zostały wszystkie okresy pracy w warunkach szczególnych z okresu zatrudnienia wnioskodawcy w (...) S.A. w K. na podstawie złożonych świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych, których sumaryczna ilość wynosi 12 lat 10 miesięcy i 6 dni.

Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2016 roku Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

Z. Ż., urodzony dnia (...) złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w dniu 21 maja 2014 roku wniosek o wcześniejszą emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Pozostaje w stosunku pracy. Nie jest członkiem żadnego z Otwartych Funduszy Emerytalnych.

W toku postępowania wyjaśniającego organ rentowy ustalił, że Z. Ż. na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił ogólny okres ubezpieczenia w wymiarze 26 lat 5 miesięcy i 8 dni, w tym staż pracy w warunkach szczególnych w ilości 12 lat 10 miesięcy i 6 dni (okresy od 01.07.1972 r. do 24.04.1974 r., od 13.05.1976 r. do 31.01.1977 r., od 01.02.1977 r. do 31.07.1978 r., od 01.10.1985 r. do 30.09.1988 r. i od 01.01.1993 r. do 31.12.1998 r. na stanowiskach – monterów urządzeń i konstrukcji metalowych na wysokości oraz elektromonterów instalacji i urządzeń elektroenergetycznych w (...) S.A. w K.).

Przedsiębiorstwo (...) S.A. w K. jest jedynym zakładem pracy, jaki we wniosku o emeryturę wskazał Z. Ż. i wszystkie okresy pracy w warunkach szczególnych zostały przez ZUS uwzględnione na podstawie złożonych świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy stwierdził, że brak podstaw do przyznania wcześniejszej emerytury, albowiem wnioskodawca nie udowodnił wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych w ilości 15 lat.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 roku zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 nr 153 poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy spełniają łącznie następujące warunki:

1. legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet;
2. mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet;
3. nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Okres urlopu wypoczynkowego oraz otrzymywany przez pracownika po 14 listopada 1991 r. zasiłek chorobowy traktuje się na równi z okresami wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Wnioskodawca spełnia następujące przesłanki, urodził się po 31 grudnia 1948 roku, nie jest członkiem żadnego z Otwartych Funduszy Emerytalnych oraz na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się wymaganym dla mężczyzn, co najmniej 25-cio letnim ogólnym okresem ubezpieczeniowym. Nadto, poza sporem pozostaje uznany przez organ rentowy staż pracy w warunkach szczególnych w ilości 12 lat 10 miesięcy i 6 dni.

Wnioskodawca wywodził, że prace w warunkach szczególnych wykonywał przez cały okres zatrudnienia w (...) S.A. w K.. Wniósł o uwzględnienie okresu od 01.10.1988 r. do 31.12.1992 r., podczas którego zajmował stanowisko ślusarza, ale faktycznie, wykonywał tożsamą pracę, co w okresie uznanym przez ZUS (01.08.1978 r. do 30.09.1985 r.) tj. na stanowisku montera urządzeń i konstrukcji metalowych na wysokości.

W ocenie Sądu analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala w sposób jednoznaczny przyjąć, by zawnioskowany przez Z. Ż.okres zatrudnienia w w/w Przedsiębiorstwie został uznany za pracę w warunkach szczególnych w zakresie uprawniającym do nabycia uprawnień do wcześniejszej emerytury, tj. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Z zaświadczenia wystawionego przez (...) S.A. w K. datowanego na dzień 13 marca 2013 roku wynika, że Z. Ż.w (...) S.A w K. został zatrudniony z dniem 1 lipca 1972 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony i pracuje do dnia obecnego na stanowisku montera urządzeń i konstrukcji elektroenergetycznych. Z akt osobowych wnioskodawcy z kolei, wynika, że w tym okresie zajmował on następujące stanowiska: montera urządzeń i konstrukcji metalowych na wysokości (od 01.07.1972 r. do 24.04.1974 r. i od 13.05.1976 r. do 31.01.1977 r. oraz od 01.10.1985 r. do 30.09.1988 r. i od 01.01.1993 r. do 31.12.2008 r.), elektromontera instalacji i urządzeń elektroenergetycznych (od 01.02.1977 r. do 31.07.1978 r.), ślusarza (od 01.08.1978 r. do 09.06.1981 r. i od 01.10.1983 r. do 30.09.1985 r. oraz od 01.10.1988 r. do 31.12.1992 r.), montera urządzeń i konstrukcji elektroenergetycznych (od 01.01.2009 r. do chwili obecnej). W dokumentacji pracowniczej zawarto również informację, że w okresie od 25.04.1974 r. do 16.04.1976 r. ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową (która została zaskarżoną decyzją zaliczona do pracy w warunkach szczególnych) a w okresie od 10.06.1981 r. do 30.09.1983 r. przebywał w ramach stosunku pracy na budowie eksportowej w dawnej Czechosłowacji w ramach zawartej z macierzystym zakładem pracy umowy o pracę, zajmując stanowisko ślusarza. (...) S.A. w K. jest przedsiębiorstwem specjalistycznym bezpośrednio realizującym w ramach swojej działalności roboty montażowe, modernizacyjne i remontowe na obiektach energetyki zawodowej i przemysłowej. W związku z powyższym praca wykonywana jest przede wszystkim na terenach elektrowni i elektrociepłowni. Znaczna część profilu zawodowego pracodawcy polegała na budowie i montażu rozdzielni energetycznych w budynku oraz wykonywaniu trasy dla kabli, które prowadzono z ogólnej rozdzielni do rozdzielni mniejszych mocowanych na wysokości 9, 12 lub 24 metrów. Praca taka polegała na wykonaniu najpierw konstrukcji metalowych (słupa w wysięgnikami w których układano kable), a następnie przymocowaniu kabli do ścian budynku i przygotowaniu do podłączenia oraz montażu na poziomie „0” rozdzielni. Czynności opisane powyżej wykonywały brygady, w skład których wchodziłi ślusarze, monterzy konstrukcji na wysokości/ elektromonterzy oraz spawacze. Zadaniem ślusarzy było przygotowanie materiału elektromonterowi na poziomie „0” tj. na ziemi na terenie budowy bądź w warsztacie i dopiero stamtąd przywożony był na budowę do montażu (uprzednio przygotowywano metalowe półki na kable – wyginano je, przecinano, skręcano a na koniec spawano), następnie pomoc spawaczowi podczas spawania, choć niekiedy ślusarz (o ile miał wymagane kwalifikacje), również zajmował się spawaniem. Kiedy konstrukcja była gotowa, monterzy układali półki oraz mocowali kable.

Okresy zatrudnienia, podczas których wnioskodawca wykonywał czynności montera konstrukcji metalowych/ elektromontera instalacji i urządzeń elektroenergetycznych, szczegółowo wskazane w świadectwach wykonywania pracy w warunkach szczególnych (k. 8-9 akta ZUS), organ rentowy uwzględnił ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych. Jest to okoliczność bezsporna, znajdująca odzwierciedlenie zarówno w dokumentacji osobowej skarżącego, jak również zeznaniach świadków i zeznaniach samego zainteresowanego.

Wnioskodawca zeznał, że w zawnioskowanym okresie tj. od 01.10.1988 r. do 31.12.1992 r., również wykonywał prace przewidziane zakresem obowiązków dla stanowiska montera konstrukcji metalowych. Zeznający w sprawie

świadkowie T. J., B. T. oraz A. D. wskazali, że wnioskodawca w omawianym okresie nie pracował jako ślusarz, tylko stale pracę wykonywał jako monter konstrukcji stalowych.

Z pisma z 18.03.2016 r., (...) S.A. w K. wynika, że w Przedsiębiorstwie rozróżniane są stanowiska pracy ślusarz, monter i elektromonter. Stanowisko montera i prace na nim wykonywane są tożsame z pracami wykonywanymi na stanowisku montera konstrukcji metalowych na wysokości, które zawarte są w wykazie A dziale V poz. 5 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1983 r. Stanowisko elektromontera i praca na nim wykonywana tożsame są, z kolei, z pracami odpowiadającymi stanowisku elektromontera instalacji i urządzeń elektroenergetycznych, odpowiadającym pracom ujętym w w/w rozporządzeniu w dziale II poz. 1. Sąd Okręgowy zaznaczył, że by dowodzić że praca wykonywana była w warunkach szczególnych, koniecznym jest wykazanie, że praca była wykonywana w tych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Przedsiębiorstwo, w którym zatrudniony jest wnioskodawca podlegało w spornym okresie Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych. W związku z powyższym, w zakresie wykonywanych przez ubezpieczonego prac, zastosowanie znajduje dział V wspomnianego wyżej wykazu, tj. budownictwo i przemysł materiałów budowlanych. W dziale tym ustawodawca, pod pozycją 5 wymienił prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości. Nie ulega wątpliwości, że w tym charakterze wnioskodawca świadczył pracę, co zresztą wynika, z materiału dowodowego (okresy wskazane w świadectwach pracy w warunkach szczególnych), konsekwencją czego, jest uwzględnienie tych okresów przez organ rentowy do stażu pracy w warunkach szczególnych). Natomiast zajmowane przez ubezpieczonego stanowisko ślusarza nie zostało wymienione w w/w wykazie.

Sąd odniósł się do stanowiska wnioskodawcy, że praca w spornym okresie powinna być kwalifikowana do działu II wspomnianego wykazu A tj. prace w energetyce - prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i cieplnej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i cieplnych. W wyroku z dnia 16 czerwca 2009 roku, I UK 24/09, LEX nr 518067), Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że energetyka to gałąź przemysłu zajmująca się wytwarzaniem (przetwarzaniem) energii elektrycznej oraz cieplnej i dostarczaniem jej odbiorcom. Nie jest zatem uzasadnione zaliczanie do prac szkodliwych w "energetyce" wszystkich prac związanych z montowaniem oraz eksploatacją wszelkich instalacji i urządzeń elektrycznych. Zdaniem Sądu przedsiębiorstwo zatrudniające wnioskodawcę takiego charakteru nie posiada, bowiem, pomimo, że spółka jest specjalistycznym przedsiębiorstwem bezpośrednio realizującym roboty montażowe i remontowe w obiektach energetyki zawodowej i przemysłowej, to pozostaje przedsiębiorstwem budowlanym, którego prace, o czym była wyżej mowa, należy kwalifikować zgodnie z rozporządzeniem do działu V w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych.

Sąd zaznaczył, że zakład pracy w złożonym piśmie wskazał, że w okresie zatrudnienia wnioskodawca zajmował stanowiska montera konstrukcji metalowych, ślusarza oraz elektromontera. Co więcej, pracodawca szczegółowo rozróżnia stanowiska funkcjonujące w nomenklaturze wewnętrznej zakładu. Zdaniem Sądu Okręgowego, nieprawdopodobnym jest, by w omawianym okresie powierzono wnioskodawcy w angażach stanowiskowych obowiązki związane z jednym stanowiskiem (ślusarza), podczas, gdy de facto, ubezpieczony wykonywałby inną zupełnie pracę (montera konstrukcji na wysokości). Na budowie Elektrociepłowni (...) w spornym okresie wykonywane były prace ślusarskie, a co za tym idzie funkcjonowało stanowisko ślusarza. W ocenie Sądu, staranność prowadzenia dokumentacji osobowej świadczy o tym, by jak najlepiej ustalić okresy zatrudnienia pracownika w warunkach szczególnych, albowiem w późniejszym okresie okoliczność ta ma zasadnicze znaczenie przy ustalaniu prawa do wcześniejszego świadczenia emerytalnego. W tym celu, zakład pracy posługuje się zatwierdzonym przez dyrektora przedsiębiorstwa wykazem stanowisk, na których wykonywana praca uznawana jest za pracę w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy poddając weryfikacji zeznania świadków z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, doszedł do przekonania, że są one wiarygodne jedynie w zakresie w jakim przedstawiają specyfikę działalności zakładu pracy, natomiast w zakresie w jakim odnoszą się do charakteru pracy skarżącego w zawnioskowanym okresie, Sąd uznał, że nie znajdują one potwierdzenia w dokumentacji pracowniczej ubezpieczonego. Tak samo Sąd Okręgowy ocenił zeznania wnioskodawcy.

Mając na względzie powyższe, że Sąd Okręgowy nie zaliczył okresu od 01.10.1988 r. do 31.12.1992 r. do stażu pracy w warunkach szczególnych, z uwagi na fakt, że zajmowane w tym okresie przez wnioskodawcę stanowisko, nie znajduje się w wykazie stanowisk, które pracodawca zaliczył do prac w warunkach szczególnych. To zaś powoduje, że Z. Ż. nie udowodnił wymaganego 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, tym samym nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 32 w związku z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oddalił odwołanie.

Od tego wyroku w imieniu wnioskodawcy złożył jego pełnomocnik zaskarżając wyrok w całości.

Wyrokowi zarzucał :

- sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na błędnym przyjęciu, że w całym okresie zatrudnienia w (...) SA nie wykonywał tej samej pracy w szczególnej o znacznej szkodliwości dla zdrowia, a wykonywał pracę w charakterze ślusarza;

- naruszenie art. 233§1 k.p.c. polegające na braku wszechstronnego rozważenia i prawidłowej oceny całokształtu materiału dowodowego, a w szczególności braku uwzględnienia zaświadczenia(...)z dnia 15 lipca 2013 roku oraz błędną oceną zeznań świadków.

Skarżący wnosil o zmianę wyroku i przyznanie Z. Ż.prawa do emerytury od dnia złożenia wniosku, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wnosil o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest zasadna, jednakże nie z przyczyn w niej wskazanych.

Przedmiotem sporu między stronami było, czy wnioskodawca spełnił przesłanki warunkujące nabycie prawa do emerytury w wieku obniżonym, przewidzianej w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 748 ze zm., zwana dalej ustawą emerytalną) w zw. z art. 32 tej ustawy, w tym przesłankę legitymowania się 15 latami pracy w warunkach szczególnych.

Podkreślenia przy tym wymaga, że organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych o której mowa w wykazie A, dziale VIII, poz. 19 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okres 12 lat 10 miesięcy i 6 dni przypadający w trakcie zatrudnienia od 01.07.1972 r. do 24.04.1974 r., od 13.05.1976 r. do 31.01.1977 r., od 01.02.1977 r. do 31.07.1978 r., od 01.10.1985 r. do 30.09.1988 r. i od 01.01.1993 r. do 31.12.1998 r. na stanowiskach – montera urządzeń i konstrukcji metalowych na wysokości oraz elektromontera instalacji i urządzeń elektroenergetycznych w (...) S.A. w K..

Wnioskodawca od 25.04.1974 r. do 16.04.1976 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową . Wbrew temu, co przyjął sąd I instancji okres ten nie został zaliczony do pracy w warunkach szczególnych. Wynika to wprost z treści zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, okres służby wojskowej dla żołnierza zatrudnionego przed powołaniem do czynnej służby wojskowej w warunkach szczególnych który po zakończeniu tej służby podjął zatrudnienie w tych samych warunkach, jest nie tylko okresem służby w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale także okresem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych charakterze (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2009 r., II UK 215/09 OSNP 2011 r. Nr 15-16, poz. 219, z dnia 9 marca

2010 r., I UK 333/09, z dnia 24 maja 2012 r., II UK 265/11, z dnia 17 maja 2012 r., I UK 399/11). Zaprezentowany pogląd podzielił również powiększony skład Sądu Najwyższego w uchwale z dnia 16 października 2013 r., II UZP 6/13. W uzasadnieniu tego stanowiska, wyrażono m.in. pogląd, że podstawy zaliczenia okresu służby wojskowej do okresu pracy w warunkach szczególnych (szczególnym charakterze), należy poszukiwać nie tylko w przepisach normujących prawo do świadczeń, a więc obecnie w ustawie emerytalnej i rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), ale w tym zakresie znajdują zastosowanie również przepisy normujące służbę wojskową, tj. ustawa z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony RP (Dz.U. Nr 44, poz. 220 ze zm.) oraz przepisy wykonawcze do niej, w tym zwłaszcza rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U. Nr 44, poz. 318 ze zm.), które regulowało w sposób szczegółowy uprawnienia żołnierza, który w terminie 30 dni po zwolnieniu ze służby zgłosił powrót do zakładu pracy i w wyniku tego podjął w nim zatrudnienie. W myśl § 5 ust. 1 tego rozporządzenia żołnierzowi wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Z przepisów tych wynika, że - pod warunkiem w nim wskazanym - okres zasadniczej służby wojskowej jest okresem zatrudnienia na takich samych warunkach, jak przed powołaniem do tej służby.

W okresach od 01.07.1972 r. do 24.04.1974 r., od 13.05.1976 r. do 31.01.1977 roku wnioskodawca, wykonywał pracę w szczególnych warunkach, co zostało uwzględnione i nie kwestionowane przez organ rentowy. Służba wojskowa odbyta przez wnioskodawcę od 25.04.1974 r. do 16.04.1976 r. podlega więc zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych.

Analiza akt emerytalnych skarżącego wskazuje nadto, że organ rentowy zaliczając wnioskodawcy zatrudnienie w warunkach szczególnych od 01.07.1972 r. do 24.04.1974 r., od 13.05.1976 r. do 31.01.1977 r., od 01.02.1977 r. do 31.07.1978 r., od 01.10.1985 r. do 30.09.1988 r. i od 01.01.1993 r. do 31.12.1998 bezzasadnie wyłączył okresy przebywania na zasiłkach chorobowych: od 4-7 maja 1993r., 23-25 marca 1994r., 4 lipca 1995, 14-23 grudnia 1995r., 27-30 grudnia 1995r., 6 marca -19 kwietnia 1996r., 2-4 lipca 1996 roku (akta rentowe k. 12).

Problematyka uwzględniania do stażu pracy w warunkach szczególnych zasiłków chorobowych została również jednolicie rozstrzygnięta w orzecznictwie sądowym. W ocenie Sądu Apelacyjnego należy zaliczyć wnioskodawcy do pracy w szczególnych warunkach okresy pobierania przez niego w trakcie zatrudnienia w warunkach szczególnych zasiłków chorobowych (których odliczenie skutkuje brakiem wymaganej przesłanki posiadania 15 - letniego stażu pracy w szczególnych warunkach). Art 32 ust 1a pkt 1 ustawy emerytalnej który stanowi, że przy ustalaniu okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa należy interpretować łącznie z art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej, gdyż oba przepisy stanowią integralną część określającą wymagane warunki do nabycia prawa do emerytury. Zgodnie z art. 184 warunki te muszą być spełnione na dzień wejścia w życie ustawy emerytalnej tj. 1 stycznia 1999 r., a wiek jest określony w art. 32, który jest niższy od powszechnego wieku emerytalnego i może być spełniony później.

Przepis art. 32 ust. 1a pkt 1 został dodany nowelizacją ustawy od 1 lipca 2004 r. Przed tą datą utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 27 listopada 2003 r. w sprawie III UZP 10/03 (OSNP 2004/5/87) wskazywało na to, iż do okresu pracy w szczególnych warunkach wlicza się również okresy pobierania zasiłku chorobowego.

Obecnie po zmianie tego przepisu orzecznictwo Sądu Najwyższego również wskazuje na taką interpretację tego przepisu. W wyroku z dnia 23 kwietnia 2010 r. II UK 313/09 (OSNP 2011/19-20) 260) Sąd ten stwierdził, iż osiągnięcie do dnia 1 stycznia 1999 r. okresu pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 tej ustawy obowiązujących od 1 lipca 2004 r. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie I UK 12/11.

Powyższe rozważania mają wprost zastosowanie do wnioskodawcy, Podlegające wliczeniu okresy, za które pobierał zasiłki chorobowe przypadają bowiem w przedziale lat od 1993- 1996 roku, a zatem przed wejściem w życie ustawy emerytalnej oraz przed jej nowelizacją z 2004 r. w zakresie art. 32.

Pobierane zasiłki chorobowe przypadają w czasie wykonywania przez niego pracy w warunkach szczególnych.

Konsekwencją doliczenia okresu odbywania przez wnioskodawcę służby wojskowej (1 rok 11 miesięcy i 22 dni) do uznanego przez organ rentowy stażu pracy w warunkach szczególnych wynoszącego 12 lat 10 miesięcy i 6 dni, (bez zasiłków chorobowych) oraz doliczenie wskazanych powyżej okresów niezdolności do pracy ubezpieczonego, za które wypłacono wynagrodzenie bądź przyznano zasiłek chorobowy jest legitymowanie się przez wnioskodawcę okresem pracy zatrudnienia w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat i 5 dni.

W tym stanie rzeczy ubezpieczony spełnił wszystkie, konieczne do przyznania wcześniejszej emerytury warunki, określone w przepisie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U z 2016 r. poz. 887) oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz.U. Nr 8, poz. 43), co uzasadnia przyznanie mu prawa do żądanego świadczenia od miesiąca złożenia wniosku o emeryturę.

Z tych względów i na mocy art. 386 § 1 KPC Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.